



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 604/2016
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М. и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката В.С., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 71/15 од 11.02.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 391/16 од 25.03.2016. године, у седници већа одржаној 02.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката В.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 71/15 од 11.02.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 391/16 од 25.03.2016. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М. у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К 71/15 од 11.02.2016. године окривљени М.М. је оглашен кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од три године и три месеца, при чему је суд на основу члана 67. став 1. КЗ опозвао условну осуду која му је изречена правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду К 5707/12 од 18.10.2013. године, а којом пресудом му је због кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико у року од четири године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, па је окривљеном затим суд на основу члана 67. став 3. КЗ узео као утврђену казну затвора из наведене условне осуде, и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од четири године у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 21.07.2015. године до упућивања у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време

јединствене казне затвора изречене овом пресудом. Од окривљеног М.М. одузета је имовинска корист прибављена кривичним делом у износу од 3.000,00 динара, па је исти обавезан да наведени износ уплати у буџет Републике Србије у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Према окривљеном М.М. изречена је мера безбедности обавезног лечења наркомана у установи затвореног типа, која мера ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од три године, док ће се време проведено у установи за лечење урачунати у изречену јединствену казну затвора. Истом пресудом окривљени С.Ј. је оглашен кривим да је извршио кривично дело невлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити под условом да овај окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Од окривљеног С.Ј. одузета је опојна дрога хероин укупне нето масе 0,45 грама и одређено је да ће наведена опојна дрога бити уништена. Окривљени М.М. је обавезан да плати судски паушал у износу од 10.000,00 динара, а окривљени С.Ј. је обавезан да плати судски паушал у износу од 2.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Окривљени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 391/16 од 25.03.2016. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног М.М. и његовог браниоца, а пресуда Вишег суда у Краљеву К 71/15 од 11.02.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног М.М., адвокат В.С., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног М.М. ослободи од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновн поступак.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, и у вези са тим наводи да су побијане пресуде засноване само на одбрани окривљеног С.Ј., која је по оцени браниоца неподобна да буде доказ у предметном поступку, будући да је овај окривљени наркоман који током поступка није вештачен од стране неуропсихијатра и његова одбрана односно признање је дато у функцији заштите његовог рођеног брата В.Ј.

Међутим, по налажењу овог суда, а како је одбрана окривљеног С.Ј. на записнику Вишег јавног тужиоца у Краљеву Кти 18/15 од 29.07.2015. године и на записнику о главном претресу Вишег суда у Краљеву К 71/15 од 09.02.2016.

године, дата у свему у сагласности са одредбама чл. 85. до 90. ЗКП, које регулишу доказну радњу –аслушање окривљеног, то су неосновани наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да је одбрана окривљеног С.Ј. незаконит доказ. При чему, чињеница да овај окривљени током поступка није вештачен од стране неуропсихијатра, иако је по оцени браниоца наркоман, те да је његов исказ дат у функцији заштите његовог рођеног брата представља оспоравање утврђеног чињеничног стања и не утиче на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је у поступку утврђено да не постоји никакав материјални доказ који би повезивао окривљеног са оптужбом и осудом, будући да је вештачењем утврђено да не постоји ДНК профил окривљеног М.М. на предметном ПВЦ пакетићу.

Изнетим наводима, по оцени овога суда бранилац окривљеног оспорава оцену доказа од стране нижестепених судова и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног М.М. у уводу захтева за заштиту законитости означава и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, али како у образложењу захтева не наводи разлоге због којих сматра да је побијаним пресудама дошло до наведене повреде закона, при томе имајући у виду да Врховни касациони суд у смислу члана 489. став 1. ЗКП испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, то по оцени овог суда захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.